

negocis, respectivament, seria el context concret en què es portessin a la pràctica (època, país, etc.).

Cap al segle v a. de C., en algunes ciutats de Grècia, apareix una forma de govern democràtic: els ciutadans discuteixen i decideixen el govern de la ciutat. Es fan lleis amb aquesta finalitat. Però de seguida salta la sospita: les **lleis humanes** no poden ser com les **lleis naturals**, l'ésser humà desconfia de l'eternitat de la llei, la llei que regeix la convivència en societat ha de ser oberta a la discussió i al canvi. Els pensadors que es debaten en aquest context de desconfiança moral són els **sofistes**. Són mestres que ensenyen a discutir, entenent aquest fet com a habilitat que permet defensar els punts de vista personals enfront dels altres. Les lleis que delimiten el que està bé del que està malament seran el fruit d'aquesta discussió. Els **interessos** de les persones que discuteixen poden canviar; en conseqüència, les **lleis** que sorgeixen de la discussió democràtica també poden canviar.

En una **societat democràtica** es decideix per **consens** allò que es considera el bé. Els sofistes consideraven l'home com a mesura de totes les coses, i aquesta mesura s'expressa i s'estableix mitjançant la paraula, mitjançant la discussió.

Actualment, ningú no considera que la votació pugui ser criteri de veritat (no podem decidir «democràticament» que tres més dos fan sis); en canvi, però, sí podem considerar-la criteri de decisió de les lleis que han de regir la nostra conducta social. I aquest consens establert democràticament pot variar d'un indret a un altre o d'un moment a un altre...

